

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2730/24
20.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиоца Акционарско друштво за осигурање “Generali осигурање Србија” Београд, Владимира Поповића 8, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, Грчкошколска 1, против туженог АА из ..., са последњим познатим пребивалиштем на адреси ..., чији је привремени заступник Слободан Илић, адвокат из Београда, Милешевска 20, ради регреса, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 3983/18 од 16.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 3983/18 од 16.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 381.834,19 динара и то: износ од 87.480,00 динара са законском затезном каматом почев од дана 20.06.2015.године па до коначне исплате, износ од 93.501,00 динар са законском затезном каматом од 02.07.2015. године па до коначне исплате, износ од 16.924,84 динара са законском затезном каматом од дана 18.07.2015. године па до коначне исплате, износ од 85.540,21 динар са законском затезном каматом од 31.07.2015. године па до коначне исплате, износ од 98.388,14 динара са законском затезном каматом од дана 10.07.2015. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 323.873,36 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући исту у целости из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаним одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11, са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12 ове законске одредбе, на коју се неосновано указује указује жалбом туженог јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама су јасни и потпуни.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ... године око 19,00 часова у Београду на раскрсници Булевар Краља Александра и улице Бранка Крсмановића догодила се саобраћајна незгода. Незгоду је проузроковао тужени на тај начин што је управљајући возилом марке “Alfa Romeo” регистраских ознака ..., доласком до раскрснице прошао кроз жуто или црвено светло и ударио возило марке “Volkswagen Passat”, регистарске ознаке ..., у власништву ББ. Приликом судара возило којим је управљао тужени је изгубило контролу, ушло у улицу Бранка Крсмановића и ударило у два паркирана возила “Citroen C3”, регистарских ознака ..., власништво ВВ и “Peugeot “106”, регистарских ознака ..., власништво ГГ. Возило којим је управљао тужени је у тренутку саобраћајне незгоде било осигурано код тужиоца од аутоодговорности полисом број ... са периодом важења од 10.06.2014. до 10.06.2015. године. Тужени је управљао предметним возилом без возачке дозволе, а само возило је било регистровано на ДД из ..., који саслушан у својству сведока је изјавио да је исто возило продао Агенцији за изнајмљивање возила из ..., чији је власник ЂЂ. На путничким возилима регистарских ознака ..., ... и ... услед удара возила о возило настала је материјална штета. Тужилац је, као осигуравач возила којим је управљао тужени оштећеним лицима исплатио укупан износ штете у висини од 381.834,19 динара по налозима за исплату штете. ББ исплаћен је износ од 87.480,00 динара по налогу за исплату штете од 18.06.2015. године, оштећеној ВВ на име накнаде штете исплаћен је износ од 93.501,00 динара по налогу за исплату штете од 29.06.2015. године, затим по налогу од 15.07.2015. године износ од 16.924,84 динара и по налогу од 29.07.2015. године износ од 85.540,21 динар. По налогу од 08.07.2015. године, оштећеној ГГ исплаћен је износ од 98.388,14 динара. Из исказа сведока ДД утврђено је да је аутомобил којим је тужени управљао био у његовом формалном власништву, као и да је од полиције добио записник да је неко лице АА возио пијан и да је направио неки прекршај. Није му познато да ли је том приликом предметно возило било оштећено, јер је он исто продао Агенцији за изнајмљивање возила из ... чији је власник ЂЂ. Од осигурања му није накнађена никаква штета и не зна ко су оштећени. Сведок ГГ изјавила је да не може да се сети конкретног догађаја с обзиром на протек времена, а ВВ је изјавила да се предметно возило “Citroen” водило на супруга, да је било оштећено и да је било паркирано на паркингу приликом незгоде и да јој је осигурање исплатило штету. Сведок ББ је изјавио да је тог дана управљао возилом марке “Volkswagen Passat”, да је на семафору било упаљено црвено, након чега се упалило зелено светло када се он упутио у раскрсницу у коју је ушло возило из супротног смера, које је прошло кроз црвено светло и дошло је до удара возила, те да је возило којим је управљао тужени ударило у предњи део његовог возила, а да се затим од ударца окренуло и ударило у два паркирана возила о чему је од стране полиције извршен увиђај и сачињен записник. Материјалну штету коју је претрпео на возилу му

је надокнадио тужилац као осигуравач возила које је изазвало предметну незгоду. Из изјаве туженог дате на записнику о увиђају је утврђено да исти није сигуран да ли је критичном приликом прошао кроз жуто или црвено светло, док је из налаза и мишљења судског вештака саобраћно - техничке струке Богољуба Марковића од 13.03.2023. године и његовог исказа датог на рочишту, поводом примедби истицаних од стране туженог утврђено да је кривицом на страни туженог, због његовог пропуста и уласка у предметну раскрсницу када је било упаљено црвено или жуто светло дошло до штете и да на страни возача возила марке “Volkswagen Passat” није било пропуста, нити доприноса настанку штете.

На основу наведеног суд је прихватајући исказе сведока, налаз и мишљење судског вештака, писане доказе о висини исплате материјалне штете од стране осигурања оштећеним лицима, те примењујући одредбе чланова 154, 158, 173 Закона о облигационим односима и чл. 18 и 29 Закона о обавезном осигурању у саобраћају, оценио да је тужбени захтев тужиоца основан. У овом случају реч је о регресном потраживању које осигуравајуће друштво може да потражује како од власника моторног возила које је учествовало у саобраћајној незгоди по принципу објективне одговорности, тако и од возача који је управљало предметним моторним возилом по принципу субјективне одговорности, односно кривице. Суд је посебно ценио и чињеницу да је критичном приликом тужени управљао без возачке дозволе, па закључио да такво поступање води губитку права из осигурања. Висина регресног захтева утврђена је из приложених доказа о исплатама накнаде штете оштећеним лицима. Применом члана 324 став 1 Закона о облигационим односима утврђен и дан када је дужник пао у доцњу, па је тужени обавезан и на исплату законске затезне камате на сваки појединачни износ ближе наведен у изреци пресуде, с обзиром на датуме исплате штете оштећенима од стране тужиоца. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 323.873,36 динара.

На потпуно и правилно утврђено чињеничко стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је одлучио као у изреци побијане пресуде, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у свему прихвата и овај суд у поступку жалбене контроле.

Због тога су неосновани наводи жалбе туженог у погледу недостатка његове пасивне легитимације у овом спору и позивање на то да он не може бити обавезан на испуњење регресног захтева према тужиоцу, већ да исти захтев може бити усмерен само и искључиво на власника возила, које је имало закључен уговор са тужиоцем о обавезном осигурању од штете причињене трећим лицима. Наиме, у конкретном случају тужени и власник возила су солидарни дужници. Власник возила којим је причињена штета трећим лицима био би одговоран у смислу одредбе члана 174 Закона о облигационим односима, којим је прописано да за штету од опасне ствари (у овом случају аутомобил), одговара њен ималац. Међутим, када се узме у обзир члан 29 став 3 Закона о обавезном осигурању у саобраћају, а који регулише да друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу, ступа у права оштећеног лица, према лицу које је одговорно за штету и то за износе исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкове поступка следи да се регресирање може вршити и према штетнику, а да осигуравајуће друштво бира да ли ће регресно потраживање истицати према власнику возила или штетнику или ће то учинити против обојице. Следом наведеног тужилац је

имао право да тужи и туженог, као лице које је управљало возилом чијом је кривицом дошло до предметне незгоде. Из стања у списима предмета вештачења и исказа ББ утврђено је да се возило којим је управљао тужени није кретало у складу са прописима јер је у раскрсницу ушао прошавши претходно жуто или црвено светло и да је управљао возилом без возачке дозволе. Дилема вештака је била да ли је тужени у раскрсницу ушао док је на семафору било жуто или црвено светло, али није имао дилему око искључиве одговорности ко је крив за настанак штете, односно да је иста настала кривицом туженог. Такође, члан 939 Закона о облигационим односима у ставу првом прописује да исплатом накнаде из осигурања на осигуравача прелазе по самом закону до висине исплаћене накнаде, сва осигураникова права према лицу које је по ма ком основу одговорно за штету.

Правилно се жалбом туженог указује да је суд погрешно ценио да је једна од одлучних чињеница за настанак права тужиоца да потражује регрес од туженог та што је тужени критичном приликом управљао возилом без возачке дозволе, па закључио да такво поступање води губитку права из осигурања. Уговор о осигурању делује и производи правне последице између уговорних страна, а то су осигуравајуће друштво и власник возила, међутим, сходно напред цитираном без обзира на то што је тужени треће лице и није имао право из осигурања па исто није могао ни да изгуби, то не води другачијој одлуци у овој правној ствари јер је тужени лице које је одговорно за предметну незгоду, па тужилац по том основу може да се регресира и од њега.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања ни донете одлуке, па исти нису посебно ни образлагани.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом чланова 153 и 154 ЗПП.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Ставом другим изреке у смислу одредбе члана 165 став 1 ЗПП, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да није успео у жалбеном поступку.

**Председник већа-судија,
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић